



## Arrest

nr. 91 570 van 14 november 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 17 oktober 2012 houdende de vorderingen tot heropsluiting aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2012 om 17 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MINTEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partijen worden op 17 oktober 2012 een vordering tot heropsluiting betekend. Verzoekende partijen stellen beroep in te dienen tegen deze beslissing alsook tegen *“alle daaropvolgende beslissingen tot terugleiding en vrijheidsberoving”*.

## 2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre verzoekende partijen alsnog de onder punt 1 vermelde beslissingen wensen aan te vechten, wijst de Raad op hetgeen is bepaald in artikel 39/82, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

*“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”*

Uit de gegevens beschikbaar bij de Raad blijkt dat verzoekende partijen reeds op 22 oktober 2012 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevorderd heeft van de onder punt 1 vermelde beslissingen. Op 22 oktober 2012 heeft de Raad bij arrest nr. 90 120 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens het niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd zijn.

Gelet op voormelde wetsbepaling kunnen verzoekende partijen niet op ontvankelijke wijze opnieuw een schorsingsverzoek bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen tegen de onder punt 1 vermelde beslissingen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt daarbij ten overvloede op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partijen om de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2.3. Tevens ten overvloede merkt de Raad op dat, waar verzoekende partijen met onderhavig beroep *“alle daaropvolgende beslissingen”* ook wensen aan te vechten, het aan de verzoekende partijen toekomt om het voorwerp van hun beroep duidelijk te definiëren. Samen met de vaststelling dat niet kan ingezien worden hoe men reeds beroep zou kunnen indienen tegen nog niet bestaande beslissingen, oordeelt de Raad dat het beroep, in zoverre het gericht is tegen niet duidelijk gedefinieerde en bovendien onbestaande beslissingen, onontvankelijk is bij gebrek aan voorwerp.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

## 3. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet:

*“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.*

*Het arrest wordt betekend aan de partijen.*

*Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.*

*De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen.*

*De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”*

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid

worden uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

Zoals uit de bespreking hoger blijkt hebben verzoekende partijen reeds op 22 oktober 2012 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de thans bestreden beslissingen, waarbij zij niet verschenen noch vertegenwoordigd waren ter terechtzitting zodat de Raad bij arrest nr. 90 120 van 22 oktober 2012 het beroep heeft afgewezen in toepassing van artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet.

Zoals blijkt uit de gegevens van het administratief dossier is de repatriëring van verzoekende partijen voorzien op 14 november 2012 om 14u20. Op 14 november 2012 om 10u33 ontvangt de Raad onderhavig verzoekschrift, dat identiek is aan het verzoekschrift van 22 oktober 2012. Gelet op de vaststellingen dat verzoekende partijen reeds een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingediend op 22 oktober 2012 waarbij zij ervoor gekozen hebben om niet te verschijnen noch zich te laten vertegenwoordigen ter terechtzitting, dit terwijl zij ervan op de hoogte waren dat dergelijke handelswijze de verwerping van het beroep tot gevolg heeft, dat zij de Raad ook geen enkele reden van overmacht of zelfs verantwoording gegeven hebben voor hun afwezigheid ter terechtzitting van 22 oktober 2012 – dat ter terechtzitting wanneer verzoekende partijen hierop gewezen worden, de advocaat slechts stelt loco op te treden en geen antwoord hierop kan geven - en dat zij dan net voor hun repatriëring opnieuw hetzelfde verzoekschrift indienen dat gelet op bovenstaande bespreking manifest onontvankelijk is om meerdere redenen, kan onderhavig beroep wijzen op een kennelijk onrechtmatig beroep zodat het past daartoe partijen de gelegenheid te geven hun standpunt te kennen te geven ter terechtzitting op vrijdag 7 december 2012 om 11 uur.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

#### **Artikel 2.**

De terechtzitting zoals bedoeld bij artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet wordt bepaald op vrijdag zeven december om 11 uur.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER